

som dette vedrører de private, har man jo set mange Udslag af overdaadig Ødslen i de mest velstillede Klasser, og det er meget muligt, at der ogsaa i andre Klasser ved uventet Forøgelse af Indtægten ikke har været en saa ideel Sparsommelighedstendens til Stede, som man kunde ønske. Men Samfundets Tilstand i det hele taget taler ikke i den Retning, at der ikke skulde være samlet Reserver, thi hvis man undersøger, hvorledes Sparekassernes og alle vore andre Pengeinstitutters Tilstand er, hvis man undersøger, hvorledes Handels, Skibsfartens og Industriens Henlæggelser i disse Aar er, hvis man undersøger Landbrugets økonomiske Foretagender og ser, hvorledes deres Tilstand er, vil man overalt se det samme Vidnesbyrd om, at der i disse Aar er samlet betydelige Reserver. Naar endelig det ærede Medlem talte om, at der i Samfundets Husholdning har været en Rutten med Pengemidler, skulde en saadan almindelig Udtalelse gerne henpege paa, hvor det er, denne Rutten har fundet Sted, og her vil jeg, da jeg mindes en af det ærede Medlems Udtalelser før, sige, at efter min Opfattelse har der i disse tre Aar fra Lovgivningsmagts Side med Hensyn til nødvendige Understøttelser og nødvendige Pengeydelser til Imødegaelse af Dyrtiden ikke paa nogen Maade være ruttet med eller bortkastet Midler. Man har forsøgt ogsaa gennem økonomiske Ofre fra Samfundets Side at bekæmpe Dyrtiden, men de hertil anvendte Midler forekommer mig paa intet Punkt at vidne om Ødselhed hos Samfundet. Det ærede Medlem udtrykte sig sympatisk overfor den Tanke, som det ærede Medlem fra Horsens havde fremsat, og det er jo muligt, at der af denne sympatiske Forstaaelse vil fremkomme noget godt, men jeg vil dog sige, at naar Forholdet er saaledes, som jeg mener, det er, at der er samlet rigelige Reserver i de forløbne Aar, bør den Opfordring til at forstaa Situationen, som det ærede Medlem fremsatte, og som han rettede til den ene Side i dette Forhold, nemlig til Arbejderne, ogsaa følges af en indtrængende Opfordring til den anden Side. Det lader sig ikke gøre at opfordre Arbejderklassen til at vise en uhyre Resignation med Hensyn til Livsopholdet i disse Dyrtider for at faa Arbejdet holdt i Gang, hvis man ikke samtidig kan forlange samme Resignation med Hensyn til Udbyttet af dem, som staar paa den anden Side i Arbejdsforholdet. Men jeg tillader

mig at tro, at det ærede Medlem, naar han har vist sympatisk Forstaaelse, som det fra alle Sider i Salen er erkendt, at han har, af det Ønske, som det ærede Medlem fra Horsens fremsatte, ogsaa vil vide paa de Steder, hvor han har den afgørende Indflydelse, at rette en Opfordring af lige saa stor Vægt som den, han rettede her i Salen til det ærede Medlem fra Horsens og hans Meningsfæller.

Maa det angaaende dette Emne, som er i høj Grad betydningsfuldt, være mig tilladt at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), som har misforstaaet mig. Det ærede Medlem troede, det var min Hensigt at sige, at han befandt sig i et Hul i vor Lovgivning, som havde afstedkommet store Vanskeligheder for ham, og at jeg derfor havde spottet ham. Jeg troede, det ærede Medlem havde lagt Mærke til, at jeg, da jeg fremsatte en Bemærkning, som jeg, idet jeg fremsatte den, forstod kunde mistydes, skyndte mig at rette den, saa at den ikke kunde forstaaes paa den angivne Maade. Men Mistydning burde ikke kunne finde Sted, og en Rettelse var derfor nødvendig. Thi hvis jeg virkelig mente, at det ærede Medlem befandt sig i Vanskeligheder som Følge af et Hul i vor Lovgivning, vilde det være fuldkommen utilbørligt af mig at spotte ham derfor, i saa Fald burde jeg tværtimod i høj Grad hjælpe ham til at komme op af Hullet og faa det udfyldt. Det haaber jeg, det ærede Medlem vil tro. Det ærede Medlems Synspunkt er altsaa det, at han befinder sig i dette Hul i Lovgivningen, men han har ikke kunnet overbevise nogen anden derom; det har ofte været behandlet her i Salen, hvad jeg imidlertid ikke skal komme ind paa, men det ærede Medlem maa tro, at hvis man fra anden Side havde ment, at han havde Ret i sin Bedømmelse af Forholdet, vilde man have stillet sig anderledes, end Rigsdagen faktisk har stillet sig. Med Hensyn til det reelle i Spørgsmaalet vil jeg sige, at naar det ærede Medlem kritiserede visse Bestemmelser angaaende Administrationens Indflydelse paa, hvorledes Arbejdsløshedsunderstøttelsen skal ordnes, efter som Arbejdet er ordnet paa den ene eller den anden Maade, maa jeg gentage, at det ikke er en Embedsmand, som det ærede Medlem altsaa har Mistro til, men at det snarere er en administrativ Ret, som han altsaa har al mulig Tro til, nemlig Arbejdsløshedsnævnet, hvori selve denne Rigs-